

anteckning, som gjorts i fastighets- eller inteckningsboken med anledning av bestämmelserna i nyss angivna paragraf. Motsvarande gäller i fall då förrättning som här avses blivit undanröjd.

Stockholm den 26 januari 1968

Erik Tobé (fp)

Nr 528

Av herr **Tobé m. fl.**, *angående påföljderna vid oljeutsläpp från fartyg.*

(Lika lydande med motion nr 420 i Första kammaren)

Så som förhållandena på senare tid utvecklats sig i fråga om föroreningen av hav, kuster och stränder genom olja från fartyg torde det vara anledning att överväga åtgärder för att komma till rätta med den ohörsamhet och bristande laglydnad som ådagalagts gentemot gällande bestämmelser till förhindrande av avsiktliga utsläpp av olja från fartyg till sjöss.

De förhoppningar om upphörande eller åtminstone väsentlig minskning av oljeföroreningen vid vårt lands kuster som knutits till ikraftträdandet den 18 maj 1967 — för Sveriges del redan den 1 juli 1966 — av de konventions- och lagbestämmelser som skulle förvandla bl. a. hela Östersjön och angränsande farvatten till fredat område mot oljeutsläpp har kommit på skam. Oljeföroreningen har under det gångna året vad gäller frekvensen varit svårare än någonsin. Endast i undantagsfall har oljeutsläppen till sjöss kunnat hänföras till sjöolyckor, varför något tvivel inte kan råda om att de avsiktliga oljeutsläppen på det hela taget varit orsaken till de mycket talrika och i vissa fall svåra oljeföroreningar som förra året drabbade skilda kustavsnitt och som på flera håll framtvängde kostnadskrävande skydds- och saneringsåtgärder från de lokala myndigheternas sida i mer eller mindre improviserade former och i vissa fall under aktiv medverkan från befolkningens sida. Tidningspressen har landet över återspeglat den upprörda och indignerade opinion som framkallats av den hänsynslöshet och likgiltighet för andras intressen som de fortlöpande oljeutsläppen blotat. En strängare reaktion från det allmännas sida torde få anses påkallad.

Med hänsyn till den svårartade skadegörelse som ofta vållas genom den på havet löskomna oljan och som kan vållas av vilket oljeutsläpp som helst

vore det önskvärt att straffen kunde göras kännbara i proportion härtill, i all synnerhet som det kan antagas att, när böter utdömas, dessa i sista hand betalas av den som har ekonomiskt gagn av överträdelsen. Som det väl av lagtekniska skäl icke låter sig göra att för ifrågavarande brott stadga högre än allmänt gällande bötesmaximum, förefaller det motiverat att markera behovet av en strängare reaktion genom att öka straffskalan genom höjning av maximum för fängelsestraffet, som f. n. är sex månader, till ett år. En sådan ändring kan väl förmodas påverka domstolarna vid straffmätningen även inom böteslatituden.

En annan utväg att öka respekten för lagen vore att införa en helt visst mycket fruktad påföljd i form av mistning av behörighetsbeviset för befäls-person som gör sig skyldig till respektive har ansvaret för brott mot lagen. En dylik straffpåföljd skulle förmodligen också neutralisera den risk att mista sin anställning som en befälsperson stundom kan anse sig löpa, när laglydnaden kommer i konflikt med arbetsgivarens intresse. Vi anser fördenskull angeläget att frågan om införande av sådan påföljd göres till föremål för allvarligt övervägande.

På ovan anförda grunder får vi hemställa,

att riksdagen måtte

dels hos Kungl. Maj:t begära förslag om sådan ändring i oljeskyddslagen 7 § att där stadgad påföljd av fängelse i högst sex månader ökas till fängelse i högst ett år;

dels ock anhålla att Kungl. Maj:t ville låta utreda förutsättningarna för införande i oljeskyddslagen av bestämmelse om mistning av behörighetsbevis för befälsperson som trotsar lagens huvudstadgande om förbud mot oljeutsläpp från fartyg.

Stockholm den 26 januari 1968

Erik Tobé (fp)

Sven Ekström (s)

Tage Sundkvist (cp)

Carl Eric Hedén (h)

i Iggesund